

نوال السعداوی:

زنان باید متحد شوند و روی پای خود بايستند

شنبه ۲۸ اسفند ۱۳۸۹ - ۱۹ مارس ۲۰۱

ما با مبارزه ای در کنار هم موفق خواهیم شد، ما باید در کنار هم بجنگیم ما نیازمند همبستگی هستیم... همبستگی جهانی، همبستگی کشورهای عربی، همبستگی ایرانیان، ما نیاز مند بودن در کنار یکدیگریم، در همه ی کشورها ما به همبستگی در میان مردم نیاز داریم، این مردمی هستند که متفاوتند ولی در کنار هم مبارزه می کنند، مشکل ما دولت است.

تغییر برای برابری - سوسن طهماسبی: به دنبال انقلاب مصر، کمیته ای برای اصلاحات در قانون اساسی تشکیل شد. عدم توجه این کمیته به خواست ها و حقوق زنان در مصر برای زنان مصری مایه شگفتی بود، این کمیته هیچ عضو زنی نداشت و به خواستها و مطالبات زنان بی توجه می نمود، 63 سازمان و نهاد مدافع حقوق زنان در مصر به این موضوع اعتراض کردند. بنا به همین دلیل زنان مصری برای برگزاری راهپیمایی میلیونی هشت مارس دست به کار شدند، تا در صدمین سالروز هشت مارس، ضمن گرامی داشت این روز، خواسته ها و حقوق خود را نیز بار دیگر عنوان کنند. زنان ایرانی و در واقع همه ی زنان خاورمیانه و شمال آفریقا به دقت تحولات خاورمیانه را در ارتباط با حقوق زنان زیر نظر داشتند. ما می دانیم که هر دستاوردی برای زنان در منطقه، چه در مصر، تونس، عراق، یا افغانستان باشد، دستاوردی است برای همه زنان. در خلال سفر کوتاهی که نوال السعداوی به واشنگتن برای مصاحبه با کریستین امانپور داشت، من شانس این را داشتم که گفتگوی کوتاهی با او داشته باشم. او تاکید ویژه ای بر لزوم همبستگی جهانی با زنان مصر و خواسته هایشان داشت، به ویژه در مورد هشت مارس و راهپیمایی که برای آن برنامه ریزی کرده بودند، در ادامه گفته های نوال را در این مورد می خوانید:

به ما در مورد موقعیت فعلی در مصر بگویید؛ پس از انقلاب چه اتفاقی برای حقوق زنان افتاد؟

پس از انقلاب، ما در مصر دستاوردهایی داشته ایم، مبارکی رفت، تعدادی از مردان او نیز به همراه نخست وزیر رفتند ولی حقوق زنان هنوز به رسمیت شناخته نمی شود، چرا که از زنان کسی در کمیته ی بازنگری قانون اساسی عضویت ندارد. پس ما از میدان تحریر بازگشتیم و دو تصمیم گرفتیم: اول آنکه برای هشت مارس تظاهراتی میلیونی تدارک ببینیم و دوم اینکه اتحادیه زنان را دوباره احیا کنیم چرا که بدون اتحاد چیزی به دست نخواهیم آورد. ما به بعضی خواسته هایمان در انقلاب مصر رسیدیم چرا که متحد شدیم. میلیون ها مصری در

خیابان ها و در میدان تحریر با هم متحد شدند. پس ما از زنها هم می خواهیم، میلیون ها زن، که با هم متحد شوند و با مردانی که به راه ما اعتقاد دارند، بر علیه مردسالاری؛ بر علیه ستم طبقاتی و بر علیه استعمار خارجی و مهمتر از اینها متحد شوند برای حقوق زنان. فکر می کنید که می توانید یک تظاهرات میلیونی با این اهداف داشته باشید؟

چرا که نه؟ در واقع این ایده از زنان جوان مصری آمده است. آنها بعد از تظاهرات میدان تحریر پیش من آمدند و گفتن که ما باید برای هشت مارس یک تظاهرات میلیونی داشته باشیم و من موافقت کردم! بله این عالی است ما باید این کار را انجام دهیم.

مصر کشوری با جمعیت جوان است، بین 70 تا 80 درصد جمعیت مصر را جوانان زیر 30 سال تشکیل می دهند، این نسل متفاوت در مصر است، آنها بیشتر نسبت به حقوق زنان پذیرا هستند، بیشتر آنها تحصیل کرده هستند، ولی هنوز هم افراد زیادی هستند که با برابری زنان موافق نیستند، محافظه کارانی هستند که با این موضوع مخالفت می کنند، گمان می کنید تا چه حد با مقاومت این نیروهای محافظه کار و گروههای دیگر در برابر ترویج حقوق برابر زنان روبه رو شوید؟

البته که آنها برای به عقب راندن ما مبارزه خواهند کرد، و تنها محافظه کاران هم نیستند، نیروهای دست راستی، بعضی گروههای مذهبی، مسلمانان و مسیحیان، گروههای متعصب مذهبی و همینطور جریان های وابسته با قدرتهای نئو کلنیال، چرا که ما نمی توانیم خارج را از داخل جدا بدانیم، یا منطقه را از دنیا. چه کسی مبارک را حمایت می کرد؟ آمریکا و اسرائیل، چه کسی عربستان سعودی را حمایت می کند؟ همان قدرت های خارجی و حتی قذافی، حتی او هم از جانب نیروهای خارجی به خاطر نفت حمایت می شود و حالا مردم این کشورها هستند که در برابر این دیکتاتورها می ایستند و انقلاب می کنند دیکتاتورهای مورد حمایت دولت های خارجی به خاطر نفت ولی مردم از این موضوع آگاهند، حتی کسانی که تحصیلات دانشگاهی ندارند هم از این موضوع آگاهند و برای همین هیچ وقت قدرت های نیوکلنیال خارجی را از دیکتاتورهای داخلی جدا نمی کنند.

آیا فکر می کنید که مردم برای حقوق برابر زنان به خیابان خواهند آمد؟ چرا که همانطور که می دانید برخی معتقدند که اسلام برای زنان و مردان خواستار نقش های متفاوت و حقوق متفاوت است، با این وجود فکر می کنید که اکثریت مردم مصر برای دفاع از حقوق زنان به خیابان خواهند آمد؟

بله! البته! حتی زمانی که ما در میدان تحریر بود، میلیون ها نفر، حتی نسل های جوانتر اخوان المسلمین، کسانی که همه را از آنها ترسانده اند، آنها در تفکرات خود سکولار هستند. به خاطر تحصیلات عالی شان، آگاهیشان، به اندازه ی رهبران شان مذهبی یا محافظه کار نیستند. من آنها را در میدان تحریر دیدم، به سمت من آمدند و مرا در آغوش کشیدند. بله نسل جوان اخوان المسلمین! آنها

به من می گفتند : " ما کتاب های شما را خوانده ایم و با برخی نظرات شما موافقیم و با برخی نه ! ولی شما را دوست می داریم و به شما احترام می گذاریم ، ما به یک قانون اساسی سکولار و به مصری سکولار اعتقاد داریم."

و به نظر شما سکولار بودن به معنای احقاق حقوق زنان است ؟
بله البته! شما نمی توانید تحت لوای یک دولت مذهبی حقوق زنان را به دست آورید ، داشتن حکومتی سکولار اولین گام است.

فکر می کنید ما در منطقه برای حمایت از یکدیگر چه می توانیم بکنیم؟ چرا که همانطور که شما می دانید زنان در کشورهای مسلمان منطقه برای حقوق خود می جنگند، چه با زمینه ی سکولار و چه با زمینه ی مذهبی در ایران، در مصر، عربستان سعودی...

و حتی اینجا در ایالات متحده ، در ویسکانسین و ...

بله! ولی من فکر می کنم تفاوت این است که در کشورهای ما ، مبارزه ی ما برای حقوق برابر، اغلب به عنوان اینکه خواسته و مفهومی غربی است، رد شده است. آنها می گویند که حقوق اسلامی متفاوت است، غربی با شرقی متفاوت است. به همین ترتیب بسیاری از این حکومت ها از حمایت های غرب استقبال می کنند، ولی زمانی که نوبت به حقوق زنان می رسد می گویند که این مفهومی غربی است و بد ! با این همه ما چطور می توانیم این موضوع را از آن خود کنیم؟

دقیقا! ما با مبارزه ای در کنار هم موفق خواهیم شد، ما باید در کنار هم بجنگیم ما نیازمند همبستگی هستیم ...همبستگی جهانی، همبستگی کشورهای عربی، همبستگی ایرانیان، ما نیاز مند بودن در کنار یکدیگریم، در همه ی کشورها ما به همبستگی در میان مردم نیاز داریم، این مردمی هستند که متفاوتند ولی در کنار هم مبارزه می کنند، مشکل ما دولت است، منافع، نفت، پول، زمین، بنابراین مردم ایران باید به این حرکت بپیوندند، مردم ما باید بپیوندند، مثل همین حالا، این اولین باریست که من و شما یکدیگر را می بینیم. ما باید ارتباطمان را از این پس از طریق اینترنت حفظ کنیم. چرا که نمی توانیم همیشه دیدار حضوری داشته باشیم، پس باید از طریق اینترنت با هم در ارتباط باشیم تا این همبستگی را بسازیم.

ما سالها در ایران هشت مراسم را جشن می گرفتیم. ولی زنان ایران با شرایط دشواری رو به رو هستند، بنابراین شاید نتوانند به خیابان بروند، البته ، ما همیشه برای به خیابان آمدن در هشتم مارس با مقاومت روبه رو بوده ایم ، ولی امسال به نظر می رسد شرایط از همیشه سخت تر استو آیا شما برای زنان ایرانی به مناسبت هشت مارس پیامی دارید؟

توصیه ام اینست که میلیونها نفر از آنها به خیابان ها بروند، همان کاری که زنان مصر باید بکنند، وحتی اینجا در آمریکا! آنها باید تلاش کنند که بر روی دولت خود نفوذ پیدا کنند. کریستین امانپور از من می پرسد که ما چطور می توانیم به شما کمک کنیم؟ من به کمک کردن اعتقادی ندارم، به همبستگی و برابری اعتقاد دارم،

زنان باید متحد شوند و روی پاهای خود بایستند، بنابراین مردم باید کمک کنند و زنان باید متحد شوند. در این زمانه ما اینترنت، فیس بوک و گردهم آیی ها را داریم. ما به دو چیز نیاز داریم تا پرده را از جلوی ذهن برداریم، چرا که خطرناک ترین چیز پرده ای است که ذهن را می پوشاند و این رسانه است که پرده ای جلوی ذهن ما می گیرد همان کاری که آموزش بد و سیاست می کند. ما به دو چیز نیاز داریم تا اذهانمان را باز کنیم و نیروی خود را سازمان بدهیم. ما به شبکه سازی و سازمان دهی نیاز داریم، چطور می توانیم با زنان ایرانی این سازمان دهی را بکنیم؟ از طریق اینترنت.

مترجم: نفیسه ی آزاد

این مصاحبه پیش از برگزاری مراسم روز هشت مارس در مصر انجام شد، متأسفانه این راهپیمایی پایانی نه چندان خوب داشت، در مورد اتفاقات این روز می توانید این مطلب را بخوانید.

www.1millionchange.info